

Pokud cestuji sama vlakem, obvykle spím, přemýšlím nebo jen poslouchám a dívám se. Putování na květnový kongres Praktického lékařství začalo v rychlíku z Nového Boru. Já, cestující do práce, několik starších dam a skupina dětí a vedoucích. Celou cestu jsem poslouchala jejich zasvěcený hovor: „Capoeira je brazilská směs bojového umění, tance, hudby, vyjadřuje vzdor nerovnosti a hledání svobody.“ Za Nymburkem přibývá zpoždění a nervozita. Skrz vagón poletuje průvodčí, řeší situaci cestujících, omlouvá se a snaží se o klid a úsměv. V Kolíně mě čekal obležený perón. Stěží jsem našla místo k sezení. Napjaté ticho v kupé, na protějším sedadle řápká desetiměsíční chlapec matce po klíně. Po chvíli cesty dorazili pasažéři s rezervací a několik z nás včetně maminky a kloučka vypoklonkovali. Neočekávaně se zvedla slečna u okna a přesadila je na své místo. V dalším kupé se medik učil ke zkoušce. Chvilí jsme diskutovali o vztahu lékaře a lékárníka. Na konci cesty byl evidentně potěšen přáním úspěchu při zkoušce. Na kongres jsem dorazila se zpožděním a ponořila se do přednášek až do pozdního odpoledne. Je noc kostelů. Večer začíná hrou na varhany. Varhaník s láskou vypráví o píšťalách a s naplněním o rejstřících. Následuje živá hudba v podání dvou muzikantů a příjemná diskuze s kolegy. Usínala jsem s hlavou plnou tónů. Místo budíku posloužil ptačí křik, bylo brzo, tak jsem vyrazila na věž Sv. Mořice. Osamělý výstup opuštěným schodištěm byl odměněn. V záři slunce jsem žasla nad staviteli Olomouce. Snídani jsem sehnala na farmářských trzích. Všechno vonělo už z dálky – pečivo, sýry, ovoce, zelenina i květiny. Nikde nikdo. Zatím. Jen úsměvy. „Chcete jenom dvě jablíčka?... Vyberu vám ta nejkrásnější. A určitě bude krásný den!“ Odborné rady, zajímavé diskuze, pak cesta domů... a rychlík v Kolíně.

Starší paní odložila hůl a přisedla ke mně a hezké slečně. Byla cítit starobou a měla zapraný kabát. Chvilí jsem se trápila pomyslením, že vedle mě bude sedět dlouho, a pak jsem zahlédla, že má upravený límeček a tašku, možná v ní ležel i dárek pro vnoučka. Když vystupovala po dlouhé době z vlaku, měla potíže zdvihnout se ze sedadla. Podala jsem jí ruku a pomohla na nohy...

Cestujících ubylo... čas přemýšlet. Za dva dny jsem potkala neuvěřitelné spousty lidskosti. Viděla jsem empatii a dobrou vůli, která dokázala řešit problém. Viděla jsem profesionalitu u mnohem obvyklejších lidí, než jsme my – lékárníci. My lékárníci! Nemám letitou lékárnickou tradici v rodině, vždycky jsem chtěla být učitelka. Rozhodnutí stát se lékárníkem už padlo. Mám ráda pestrou škálu lidí a jejich příběhy. Mám dobrý pocit, když naši pacienti svým lékům rozumí. Motivuje mě odhalený a vyřešený lékový problém. Báví mě vysvětlovat babičkám, že jejich oblíbená tabletky se už deset let nevyrábí. Škoda, že se zapomíná, kdo jsme a kdo bychom mohli být. Zapomínají na nás nejen politici, ale zapomínáme dost často i my sami. Jsme poslední štace pacienta, který se v lékárně objeví. A má potíže. Různě závažné. Obvykle nebývá moc spokojený a většinou k tomu má důvody.

A lékárník?

Je profesionální dát odbornou radu. Je povznášející ulevit bolesti a podat pomocnou ruku. Je dobrodružné najít východisko na první pohled neřešitelného problému. Je naplňující, když vidíte výsledek anebo víte, že je alespoň nakročeno správným směrem. Je milé vyloudit na nemocné tváři pousmání. Někdy stačí vzít papír a tužku, zdvihnout telefon, promluvit s lékařem, donést sklenku vody či otevřít večer knihu. Někdy stačí pouhý úsměv nebo pár slov. Naše profese se řadí mezi profese poskytující pomoc, a na to bychom neměli nikdy zapomenout. Ani v lékárně ani ve vlaku.

PharmDr. Jana Šolínová

Lékárna Cvikov – U Zlatého hada
jana.solinova@gmail.com